

Sygn. akt VII U 94/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Ewa Gulska

Protokolant st. sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 roku w Lublinie

sprawy A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 2 grudnia 2014 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że A. G. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 15 listopada 2007 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku.

Sygn. akt VII U 94/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że A. G. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 15 listopada 2007 roku do dnia 24 lutego 2010 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła A. G. zaskarżając ją w części w zakresie w jakim organ rentowy objął ją ubezpieczeniem w latach 2009 i 2010. W uzasadnieniu wskazała, że nie prowadziła działalności gospodarczej od 2009 rok z uwagi na jej nierentowność, co znajduje chociażby potwierdzenie w zeznaniach podatkowych za lata 2009-2010 złożonych do Drugiego Urzędu Skarbowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Podniósł, że wnioskodawczyni dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od 15 listopada 2007 roku. Działalność została natomiast zawieszona dopiero z dniem 25 lutego 2010 roku.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

A. G. w dniu 15 listopada 2007 roku rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży kwiatów na targowisku przy ulicy (...) w L.. Działalność tą prowadziła do końca 2008 roku. Od 1 stycznia 2009 roku wnioskodawczyni zaprzestała faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej. Nie zgłosiła jednak tego faktu do

ewidencji działalności gospodarczej. Z dniem 25 lutego 2010 roku formalnie zawiesiła prowadzenie działalności. W zeznaniach podatkowych za 2009 i 2010 roku wnioskodawczyni wykazała zerowy przychód. W latach 2009-2010 A. G. opiekowała się chorym teściem oraz swoją sześciolletnią córką, która często chorowała. Wnioskodawczyni zaprzestała faktycznego prowadzenia działalności, gdyż nie była ona rentowna. Nie wyrejestrowała działalności bowiem nie zdawała sobie sprawy z takiego obowiązku i konsekwencji jego niespełnienia (zeznania wnioskodawczyni – k. 13v, 32-32v, zeznania M. G. – k. 30v-31, zeznania R. G. – k. 31-31v, zeznania B. K. – k. 31v, zeznania J. W. – k. 31v-32, ewidencje przychodów – k. 16, zaświadczenia z II US L. – 5, zeznania podatkowe(...) za 2009 i 2010 rok – k. 5).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody z dokumentów oraz zeznań świadków i odwołującej A. G.. Dokumenty przedłożone przez wnioskodawczynię w postaci zeznań podatkowych oraz książki przychodów i rozchodów korelowały z treścią złożonych zaświadczeń z II Urzędu Skarbowego w L., które jako dokumenty urzędowe ustawowo obdarzone są przymiotem wiarygodności. Powyższe dowody w pełni znalazły również potwierdzenie w treści zeznań przesłuchanych w sprawie świadków i odwołującej A. G., w których zgodnie wskazano, że A. G. nie prowadziła działalności w latach 2009-2010. A. G. zeznała, że początkowo planowała prowadzić działalność jedynie przez okres wymagany przepisami o dofinansowaniu działalności gospodarczej tj. przez okres jednego roku, liczyła jednak, że z czasem dochodowość działalności wzrośnie. Ponieważ tak się nie stało oraz z uwagi na kłopoty rodzinne zaprzestała faktycznego jej wykonywania z początkiem 2009 roku, po dwóch latach jej prowadzenia. Zeznania A. G. są spójne z dokumentami jak i zeznaniami świadków i zasługiwały na wiarę. Organ rentowy nie kwestionował zeznań świadków jak i zeznań odwołującej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. G. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2015.121 j.t. ze zm.), osoby prowadzące działalność gospodarczą obowiązkowo podlegają ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Obowiązek ubezpieczenia trwa – wedle art. 13 pkt. 4 w/w ustawy - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania.

Z brzmienia powyższych przepisów wynika, iż przymusem ubezpieczenia objęte są osoby, które stosownie do art. 6 ust. 1 pkt. 5 prowadzą działalność pozarolniczą. Definicja działalności pozarolniczej została przez ustawodawcę sformułowana w art. 8 ust. 6 ustawy. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się:

- 1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych;
- 2) twórcę i artystę;
- 3) osobę prowadzącą działalność w zakresie wolnego zawodu:
 - a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
 - b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;

Ustawa z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2015.584 j.t. z późn. zm.) w art. 2 stanowi, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Z punktu widzenia art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dla objęcia osoby obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej istotne znaczenie ma rozpoczęcie i

zaprzestanie wykonywania działalności, o której mowa w wyżej wskazanych przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Na gruncie niniejszej sprawy koniecznym stało się wyjaśnienie znaczenia pojęcia „wykonywanie” działalności gospodarczej. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że chodzi tu o faktyczne wykonywanie działalności o cechach określonych w art. 2 ust. 1 w/w ustawy, czyli działalności zarobkowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły. Zatem ocena, czy osoba wykonuje działalność gospodarczą należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 25.11.2005 r., I UK 80/05, OSNAPiUS 2006/19 – 20/309; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28.02.2006 r., III AUa 1082/05). Sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej, na gruncie omawianej ustawy, ma charakter deklaratoryjny – jego istnienie nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności, ale stwarza domniemanie prawne, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być jednak obalone w drodze przeciwdowodu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe bezspornie wykazało, że A. G. nie prowadziła działalności gospodarczej od 1 stycznia 2009 roku. Z tego względu zaskarżoną decyzję należało zmienić i ograniczyć okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej do dnia 31 grudnia 2008 roku.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.